

Sygn. akt I CSK 183/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. S.A. w Z.

przeciwko J. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 października 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na istnienie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy roszczenie o zwrot zadatku danego przy umowie przedwstępnej przedawnia się w terminie z art. 390 § 3 k.c. (nawet jeśli podstawę tego roszczenia nie stanowi żadne postanowienie umowy przedwstępnej), czy w terminie ogólnym (art. 118 k.c. w związku z art. 394 § 3 k.c.). Przedstawione zagadnienie prawne rzeczywiście jest problematyczne. Zostało ono już jednak trafnie rozstrzygnięte w orzeczeniach Sądu Najwyższego podanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego oraz w skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu uchwały z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 102/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 104) podkreślono, że w świetle aktualnego brzmienia art. 390 k.c. niewątpliwie roszczenie o zapłatę zadatku w podwójnej wysokości jest roszczeniem z umowy przedwstępnej, a zatem przedawnia się w terminie rocznym (tak nie było do zmiany art. 390 k.c.). Można by kwestionować to stanowisko, jak należy sądzić, jedynie wówczas, gdyby umowa przedwstępna w ogóle o zadatku nie wspominała – gdyby zobowiązanie z tytułu wypłaconego zadatku stanowiło odrębny stosunek prawny od łączącego strony w związku z zawarciem umowy przedwstępnej. Tak jednak w tej sprawie nie jest, bo o zapłacie zadatku wyraźnie wspomina § 4 umowy przedwstępnej (k. 23A akt). Wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne, choć istotne, zostało już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie przedstawiono argumentów uzasadniających ponowne rozważenie tego problemu.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

eb